

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN 2026-604

2.6.2026

Fremtind Forsikring AS

Ansvar

Ansvarsforsikring – hopp fra bro – ansvar for barn eller foreldre?

Klager fremsatte krav om erstatning for skader på sin fritidsbåt etter at et barn hoppet fra en bro og landet ombord i båten under passering i en trafikkert havn sommeren 2025. Hendelsen medførte blant annet skade på vindskjerm, kalesje og skrog. Kravet ble rettet mot barnets forelder under deres ansvarsforsikring. Foretaket erkjente ansvar etter den objektive regelen i skadeerstatningsloven § 1-2 annet ledd og utbetalte kr 1 000 etter egenandel, men avslo ytterligere dekning under henvisning til at det ikke forelå uaktsomhet hos verken barnet eller faren. Avslaget ble opprettholdt etter ny vurdering. Klager anførte at faren hadde utvist manglende tilsyn ved å la barnet bade uten oppsyn i et område med betydelig båttrafikk, og at barnet selv måtte anses å ha opptrådt uaktsomt ved å hoppe fra broen. Det ble vist til at broen ikke var tilrettelagt for bading, og at risikoen var åpenbar. Foretaket anførte at det ikke forelå ansvarsbetingende uaktsomhet, idet det ikke kunne kreves kontinuerlig tilsyn med barn på ti år, at faren hadde gitt relevante advarsler, og at hendelsen måtte anses som et hendelig uhell under lek. Det ble videre vist til at det etter praksis sjelden ble ilagt ansvar for barn i denne alderen. Nemnda kom til at saken måtte avvises av bevismessige hensyn.

Saksfremstilling

Sikrede har innboforsikring som dekker sikredes rettslige erstatningsansvar, jf. vilkårenes pkt. 8.4. Forsikringen gjelder også for andre medlemmer av sikredes faste husstand, jf. pkt. 1.

Klager skulle ut med sin båt en formiddag i juli 2025. Ifølge opplysningene hadde klager båt plass i en havn hvor det var nødvendig å passere under en bro for å komme ut på sjøen. På skadedagen var det varmt vær og betydelig båttrafikk i området. Idet klager førte båten under broen, hoppet et barn på ti år fra broen og landet ombord i båten. Det oppsto ingen personskader, men båten fikk skader, herunder knust vindskjerm, revnet kalesje, sprekk i skyvedør og skrapet i gelcoat. Skadene ble først taksert til kr 308 190 inkl. mva., og det ble senere innhentet et tilbud på utbedring på kr 260 965 inkl. mva.

Båten var ikke kaskoforsikret, og klager fremmet derfor krav under ansvarsdelen i innboforsikringen til barnets forelder.

Foretaket erkjente ansvar etter den objektive regelen i skadeerstatningsloven § 1-2 annet ledd, og utbetalte, etter egenandelsfradrag, kr 1 000. Ytterligere dekning ble avslått under henvisning til at det etter foretakets vurdering ikke forelå ansvarsbetingende uaktsomhet hverken hos barnet eller faren, jf. skadeerstatningsloven § 1-1 og § 1-2 første ledd. Klager ba om ny vurdering 1.9.25, men foretaket opprettholdt avslaget i e-post 4.9.25 med den samme begrunnelsen som tidligere.

Klager fremla 24.9.25 uttalelser fra lokal havneansvarlig og fylkeskommunal veimyndighet, som begge opplyste at broen ikke var tilrettelagt for bading eller definert som et etablert badested.

Dokumentasjonen ble innhentet for å imøtegå foretakets beskrivelse av havnen som et etablert badested. Foretaket opprettholdt likevel avslaget den samme dagen.

Saken ble brakt inn til Finansklagenemnda 21.10.25.

Klager har anført at det foreligger ansvarsgrunnlag for både sikrede og hans sønn. Klager anfører at faren har latt det mangle på tilbørlig tilsyn ved å tillate sin ti år gamle sønn å bade i havnen uten oppsyn, selv om han visste at området var preget av betydelig båttrafikk, og at broen ikke er tilrettelagt eller designet for hopping og bading. Det vises særlig til uttalelser fra kommune og fylkeskommune som underbygger at broen ikke anses som etablert badested, og at det i havnen er omfattende båt- og biltrafikk. Klager fastholder at farepotensialet var åpenbart for faren, spesielt på dager med varmt vær og mye trafikk. Klager anfører videre at den konkrete advarselen gutten mottok fra faren indikerer at faren var klar over risikoen for at sønnen kunne hoppe fra broen. Alternativt burde faren enten ha holdt tilsyn med gutten eller sørget for at han badet på et tilrettelagt badested. Når det gjelder sønnens ansvar, anføres det at en tiåring må antas å forstå risikoen ved å hoppe fra en bilbro over en travel båthavn. Klager viser til rettspraksis og nemndspraksis, herunder Rt. 2003 s. 433 og Finansklagenemndas tidligere avgjørelser, og gjør gjeldende at det under omstendighetene må kunne pålegges erstatningsansvar for uaktsom opptreden, særlig ettersom gutten hadde fått en konkret advarsel om risikoen. Klager viser til at det ikke er tilrettelagt for bading ved broen og til at risikoen for skade var særlig høy. Klager anfører at hvis det først foreligger ansvar, kan det rimeligste reparasjonstilbudet legges til grunn.

Foretaket har anført at det foreligger ansvar etter skadeerstatningsloven § 1-2 annet ledd, men avviser ytterligere ansvar både for sikrede og hans sønn. Det vises til at det etter forarbeider og praksis må foreligge betydelig svikt fra forelderens side for å kunne ilegge ansvar etter § 1-2 første ledd, og at det ikke kan kreves kontinuerlig tilsyn med barn på ti år, heller ikke ved bading. Foretaket påpeker at faren ikke var kjent med at gutten skulle hoppe fra broen, og at han i forkant hadde gitt beskjed om å passe seg for båttrafikk. Når det gjelder gutten, anfører foretaket at retts- og nemndspraksis tilsier at det kun unntaksvis ilegges ansvar for barn under tolv år, og at det normalt kreves forsett for barn under ti år. Foretaket fremholder at vurderingen av barnets uaktsomhet må knyttes til barnets alder og utvikling, og at risikoen slik situasjonen var ikke kan anses som åpenbar for en tiåring. Foretaket viser videre til at broen har vært benyttet til bading over tid, og at det ikke er etablert forbud eller skilting mot hopping. Foretaket fremholder at hendelsen må anses som et hendelig uhell under lek, og at det verken kan legges til grunn at faren eller sønnen har opptrådt ansvarsbetingende uaktsomt.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Saken gjelder spørsmål om det foreligger erstatningsansvar for skaden på klagers båt etter skadeerstatningsloven §§ 1-1 og 1-2 første ledd.

Nemnda mener denne saken reiser bevismessige spørsmål som ikke egner seg for skriftlig saksbehandling, jf. vedtektene for Finansklagenemnda pkt. 4.1 bokstav d hvorefter en sak kan avvises fra nemndsbehandling dersom «saken ikke lar seg behandle uten at dette i særlig grad går utover klageorganets effektivitet» og lov om godkjenning av klageorganer for forbrukersaker § 14 første ledd bokstav f. Det følger av Prop. 32 L (2015-2016) under pkt. 10.6.1.3 at avvisningsregelen kan benyttes «der klageorganet ikke anser tvisten å være egnet for deres behandling, for eksempel på grunn av bevissspørsmål», jf. også FinKN 2017-408 og 2018-077.

Det er på det rene at foretaket har erkjent ansvar etter skadeerstatningsloven § 1-2 annet ledd, og utbetalt erstatning innenfor bestemmelsens beløpsgrense. Spørsmålet er om det foreligger grunnlag for ytterligere ansvar enten hos barnet etter § 1-1 eller hos faren etter § 1-2 første ledd.

Etter skadeerstatningsloven § 1-1 plikter barn å erstatte skade de volder forsettlig eller uaktsomt, så langt det finnes rimelig. Ved vurderingen av uaktsomhet må det tas utgangspunkt i en objektivisert norm, tilpasset barnets alder og utvikling. Det følger av rettspraksis, herunder Rt. 2003 s. 433, at vurderingen knytter seg til om barnet har handlet annerledes enn det som er vanlig for barn i samme aldersgruppe i en tilsvarende situasjon. Det må samtidig tas hensyn til barns begrensede evne til å overskue risiko, deres impulsivitet og behov for lek og utfoldelse. Nemnda mener en slik vurdering vanskelig kan foretas med utgangspunkt i skriftlig dokumentasjon, men forutsetter muntlige forklaringer fra barnet, foreldrene og andre i en hovedforhandling.

Spørsmålet er videre om faren kan holdes ansvarlig etter skadeerstatningsloven § 1-2 første ledd.

Bestemmelsen oppstiller et culpaansvar, hvor det avgjørende er om foreldrene har latt det mangle på tilbørlig tilsyn eller på annen måte ikke har gjort det som etter forholdene er rimelig å kreve for å hindre skade.

Det følger av forarbeider og teori at terskelen for ansvar er relativt høy, og at det må foreligge en kvalifisert svikt i tilsynet.

Nemnda mener også denne vurderingen forutsetter muntlige forklaringer i en hovedforhandling for å belyse hvor stor skaderisikoen var, hvor synlig den var for faren og hva slags tilsyn det er vanlig å ha med den aldersgruppen i tilsvarende situasjoner.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Saken avvises.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Merete Anita Utgård (bransjerepresentant) og Fanny Helle (forbrukerrepresentant).